

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 193/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 61/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2008 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 61/03.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ pred 5 rokmi podal okresnému súdu „žalobu o neplatnosť platobného výmeru s účinnosťou od 1. X. 01, a to voči O. v B. pre jeho totálnu nezákonnosť...“

Sťažovateľ ďalej uvádza úkony okresného súdu v priebehu tohto konania od podania žaloby až doteraz, pričom podľa neho okresný súd nekonal, a tým porušil jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru.

Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha vydania tohto nálezu ústavného súdu:

„1.) Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa ods. 2), čl. 48 Ústavy SR a ods. 1), čl. 6 Dohovoru o ich ochrane postupom Okresného súdu v Bardejove v súdnom konaní vedenom u neho pod č. k. 4 C 61/03, porušené boli.

2.) Prikazuje Okresnému súdu v Bardejove, aby v konaní vedenom u neho pod sp. zn. 4 C 61/03 konal ďalej bez zbytočných prieťahov.

3.) Priznáva I. K. K. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 80 tis. Sk (slovom osemdesiatšesťtisícokorún slovenských), ktoré je mu povinný Okresný súd v Bardejove vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4.) Ukladá Okresnému súdu v Bardejove uhradiť vzniklé trovy tohto konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Vzhľadom na to, že z podanej sťažnosti nebolo ústavnému súdu zrejmé, či sťažovateľ vyčerpal pred jej podaním všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, vyzval ho, aby svoje podanie v tomto smere doplnil.

Na základe výzvy sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť podaním zo 4. mája 2008 doručeným ústavnému súdu 7. mája 2008, v ktorom okrem iného uviedol:

„1.) *V minulosti som sa snád' najviac v tomto štáte sťažoval na nesprávne konanie a postup súdov, hlavne na prietahy v konaní – ja. Ale keď som videl, že to nie je efektívne a nič to pozitívne neprináša, zanechal som to. Naposledy som to urobil sťažnosťou, zo dňa 21. III. 03, resp. 24. III. 03 a potom ešte dňa 17. VII. 04...*

2.) *Kedysi a kdesi som sa dočítal, že za iný účinný právny prostriedok nápravy, najmä pokiaľ ide o prietahy v konaní podľa ods. 2/, čl. 48 Ústavy SR sa nepovažujú žiadosti, ani sťažnosti o urýchlenie konania adresované predsedovi súdu, ale ani inému orgánu štátnej správy súdu ako je napr. ministerstvo spravodlivosti a p. Nakoniec o tom existuje aj samotný konštantný judikát Ústavného súdu SR, ktorým je jeho nález pod sp. zn. II. ÚS 26/95, zo dňa 25. X. 95 (viď č. 7/95 Zb, s. 52 n.), na ktorý zrejme tento súd, pozabudol. (...)*

3.) *S poukazom na predom uvedené na túto vec sa je treba dívať predovšetkým tým, čo je napísané v Dohovore, resp. čo je z jeho ustanovení odvodená súdnou praxou a judikátmi ESLP v Štrasburgu, ktorý v danom prípade má prednosť pred naším zákonom o konaní pred Ústavným súdom SR...*

V dôsledku uvedeného nezbyva mi teda nič iné, iba konštatovať, že aj táto výzva Ústavného súdu SR je podľa môjho úsudku neopodstatnená, zbytočná a právne irelevantná. Preto trvám na tom, aby táto sťažnosť bola ústavným súdom SR bez obštrukcií a lavírovania prejednaná a uzavretá riadne a tak ako má byť. V opačnom prípade sa tak stane na inom mieste.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20, § 50 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd, ako to vyplýva aj z jeho doterajšej rozhodovacej činnosti, v prípadoch namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo práva na prejednanie veci v primeranej lehote skúma, či sťažovateľ v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde využil všetky právne prostriedky, ktoré mu na ochranu týchto práv do 1. apríla 2005 poskytoval zákon Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“) v ustanoveniach § 17 ods. 1, § 20 až § 23, alebo právne prostriedky, ktoré mu na ochranu týchto práv od 1. apríla 2005 poskytuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“) v ustanoveniach § 62 až § 68 (mutatis mutandis IV. ÚS 306/04, III. ÚS 73/05, III. ÚS 78/05).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh však nevyplýva, že by sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu postupoval vo vzťahu k okresnému súdu v namietanom konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 61/03 tak, ako mu to umožňovali ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb., resp. po 1. apríli 2005 ustanovenia § 62 až § 68 zákona č. 757/2004 Z. z.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ adekvátne nereagoval na výzvu ústavného súdu a z doplnenia jeho podania zo 4. mája 2008 ani nevyplýva, že by využil všetky zákonné možnosti na nápravu, ktoré mu už citované ustanovenia osobitných právnych predpisov umožňovali (nepredložil kópiu sťažnosti na zbytočné prietahy v namietanom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 61/03) a taktiež nepreukázal, že jeho sťažnosti z 21. marca 2003, 24. marca 2003 a ani sťažnosť zo 17. júla 2004 sa týkali jeho veci, v rámci ktorej malo dôjsť k zbytočným prietahom. Sťažovateľ taktiež dostatočne nepreukázal, že nesplnil podmienku podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), na ktoré by ústavný súd mohol pri prerokovaní sťažnosti prihliadať.

Keďže ústavný súd považuje vyčerpanie tejto zákonnej možnosti za predpoklad možného preskúmania sťažnosti sťažovateľa namietajúceho porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru (pretože predseda okresného súdu mal a má v zmysle citovaných ustanovení možnosť prijať adekvátne opatrenia na urýchlenie prerokovania veci), vzhľadom na uvedený skutkový stav jeho sťažnosť odmietol so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd nesúhlasí ani s obranou sťažovateľa, ktorý nevyčerpanie „iných právnych prostriedkov nápravy“ (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde) odôvodňoval s poukazom na rozhodnutie ústavného súdu z 25. októbra 1995 sp. zn. II. ÚS 26/95. Bez potreby hlbšieho rozboru uvedeného rozhodnutia ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vo veci sp. zn. II. ÚS 26/95 z 25. októbra 1995 postupoval v zmysle ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde preto, lebo tam namietaný súd výslovne uviedol, že svoj postup „*nepokladá za prietahy v konaní*“. Podobné závery nemožno z obsahu tejto sťažnosti vyvodit' (podobne I. ÚS 215/07).

To však neznamená, že ústavný súd sa už v budúcnosti nebude môcť zaoberať prípadným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v uvedenej veci, avšak iba pri splnení všetkých zákonných predpokladov a náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na zjavne bezúspešné uplatňovanie ochrany základného práva prostredníctvom tejto sťažnosti sa ústavný súd už nezaoberal otázkou právneho zastúpenia sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2008